

ارزیابی میزان تأثیر تجهیزات ایمنی راه در کاهش تصادفات جاده‌ای

امیرمسعود رحیمی^۱، محمدرضا احدی^۲، نورالدین قاسم‌زاده^۳

۱- دکتری مهندسی و برنامه‌ریزی حمل و نقل، دانشکده فنی و مهندسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

۲- عضو هیئت علمی پژوهشکده حمل و نقل وزارت راه و ترابری

۳- دانشجوی کارشناسی ارشد راه و ترابری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

amrahimi2000@yahoo.com

خلاصه

تاکنون مطالعات زیادی بر روی عناصر حاشیه راه و عوامل بروز تصادفات از جمله عامل انسان، وسیله نقلیه، عوامل جوی و جاده صورت گرفته لیکن در خصوص میزان تأثیر تجهیزات ایمنی و وسایل کنترل ترافیک راه‌ها روی کاهش تصادفات، تحقیقات گسترده‌ای صورت نگرفته است. مجهز نمودن راه به تجهیزات ایمنی و استانداردسازی آن می‌تواند در کاهش تصادفات تأثیر بسزایی داشته باشد. راننده زمانی که در یک جاده استاندارد با علائم و تجهیزات مناسب رانندگی می‌نماید با آرامش خاطر بیشتری مسیر را طی می‌کند و می‌تواند با سلامت کامل به مقصد برسد. مهندسين ترافیک از تمام کوشش خود برای طراحی راه‌هایی ایمن و مطمئن سود می‌جویند اما آمارها نشان می‌دهند که استاندارد بودن راه فقط به حذف نقاط حادثه‌خیز و مسطح بودن آن ختم نمی‌گردد و تابلو و علائم و تجهیزات ایمنی و هشدار دهنده فیزیکی از موارد مهم تشکیل دهنده ایمنی راه می‌باشند که تکمیل کننده استاندارد بودن راه است. بنابراین در این مقاله به بررسی میزان تأثیر تجهیزات ایمنی و نقش آنها در بروز یا کنترل سوانح رانندگی پرداخته شده است. براساس نتایج مطالعه موردی انجام شده در استان مازندران ملاحظه گردید که شدت تصادفات و نوع تصادفات با استانداردسازی و اجرای صحیح تجهیزات ایمنی ارتباط معنی‌دار داشته و ایمنی راه بطور مؤثری بهبود یافت.

کلمات کلیدی: تجهیزات ایمنی راه، کاهش تصادفات، گاردریل.

۱. مقدمه

محور بابل - بندپی (شهید صالحی) یک جاده دو خطه برون شهری به طول ۲۵ کیلومتر و دارای سطح سرویس C می‌باشد [۱]. این محور شهر بابل را به منطقه کوهپایه‌ای شهر بندپی غربی متصل کرده که شهر بابل در شمال این محور و شهر بندپی غربی در جنوب این محور واقع می‌باشد. از این محور ۱۱۱ روستا به جمعیت متوسط ۷۴/۰۰۰ نفر برای تردد استفاده می‌کنند. تمام روستاها در شرق و غرب این محور بوده و آمار بالایی از تردد توسط روستاییان انجام می‌شود [۲]. این محور هر ساله دارای تعداد زیادی از تصادفات می‌باشد که برای کاهش آن در تابستان و پاییز سال ۱۳۸۷ توسط بخش ایمنی اداره کل راه و ترابری استان مازندران حفاظت میانی (گاردریل) نصب شده است. ADT و AADT این محور در سال‌های ۱۳۸۴ تا ۱۳۸۹ دارای رشد بوده است. برای تعیین تأثیر اقدامات انجام شده به سنجش معیارهایی به صورت قبل و بعد پرداخته که اهمیت این اقدامات را می‌توان در نتیجه‌گیری‌های این مقاله مشاهده نمود. برای بررسی آمار تصادفات از دو منبع مختلف شامل داده‌های پلیس راه [۳] و پزشک قانونی [۴] استفاده شده که